2026.03.08. Oculi

Köszöntés: Szemem állandóan az Úrra néz, mert ő szabadítja ki lábamat a csapdából. Zsolt 25,15

Olvasmány: Jer 20,7-18

Rászedtél, Uram, és én hagytam, hogy rászedj. Erősebb voltál nálam, és legyőztél! Nevetnek rajtam egész nap, engem gúnyol mindenki.

8 Ahányszor csak megszólalok, kiáltanom kell és hirdetnem, hogy erőszak és elnyomás uralkodik. Az Úr igéje csak gyalázatot és gúnyt szerzett nekem egész nap. Jer 6,7; 15,10.15

9 Azt gondoltam: nem törődöm vele, nem szólok többé az ő nevében. De perzselő tűzzé vált szívemben, csontjaimba van rekesztve. Erőlködtem, hogy magamban tartsam, de nincs rajta hatalmam. Jer 4,19; Ám 3,8

10 Hallom, hogy sokan suttogják: Iszonyat mindenütt?! Jelentsétek föl! Föl is jelentjük! Akik jóakaróim voltak, mind a bukásomra várnak: Talán rá lehet szedni! Hatalmunkba ejtjük, és bosszút állunk rajta! Jer 1,8.19; Jer 6,25; 18,18; 20,3

11 De az Úr velem van, mint egy erős vitéz. Ezért elbuknak üldözőim, nem bírnak velem. Csúfosan felsülnek, kudarcot vallanak, gyalázatuk soha nem megy majd feledésbe! Jer 14,9; 15,20; 23,40

12 Ó, Seregek Ura, aki megvizsgálod az igazat, aki belelátsz a vesékbe és a szívekbe! Hadd lássam, hogy állsz bosszút rajtuk, mert eléd tártam ügyemet! Jer 11,20; 17,10

13 Énekeljetek az Úrnak, dicsérjétek az Urat, mert kiragadja a szegény ember életét a gonoszok kezéből! Jer 15,21; 17,14

14 Átkozott az a nap, amelyen születtem, ne legyen áldott az a nap, amelyen anyám szült! Jób 3,3-20; Jer 1,5

15 Átkozott az az ember, aki hírül vitte apámnak, hogy fiúgyermeke született, és nagy örömet szerzett neki! Jel 12,5

16 Úgy járjon az az ember, mint a városok, amelyeket szánalom nélkül elpusztított az Úr: reggel jajkiáltást halljon, délben harci zajt! 1Móz 19,24-25; Jer 49,18; 50,40

17 Miért nem öltek meg anyám méhében, hogy anyám lett volna a sírom, és méhe örökre terhes maradt volna!

18 Minek is jöttem ki anyám méhéből, ha csak gyötrelmet és szenvedést látok, és napjaim szégyenben érnek véget?!

Alapige: Lk 9, 57-62 Amikor mentek az úton, valaki ezt mondta neki: Követlek, akárhova mégy.

58Jézus azonban így felelt: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészkük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.

59 Egy másikhoz pedig így szólt: Kövess engem! De ő ezt kérte: Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat!

60 Jézus így válaszolt neki: Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát! 4Móz 6,6-7

61 Egy másik is ezt mondta: Követlek, Uram, de előbb engedd meg, hogy búcsút vegyek házam népétől! 1Kir 19,20

62 Jézus pedig így felelt: Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.

Kedves Testvérek!

Jézus és a tanítványai úton vannak. A bibliai kutatók kb. olyan három évre teszik azt az utat, ami Jézus első nyilvános fellépésétől kereszthaláláig tart. Ez alatt a három év alatt Jézus elhívja tanítványait, tanítja őket.

Mai szóval azt mondanánk, hogy egyfajta vándorprédikátorként. S a mostani történetünk elhívása is egy ilyen útra hív.

Hiszen elsőként azt mutatja meg, hogy az emberfiának, azaz Jézusnak nincs otthona. A rókáknak meg a madaraknak van, de neki nincs. S ez egyfelől furcsa lehet, hiszen Jézusnak volt családja, testvérei is. S amikor azt mondja neki ez az első ember, hogy követlek téged Jézus, akkor azért ez egy erős és próbára tevő kijelentés.

Hiszen azon az úton, amin Jézus van, azon nincs egy fix lakása, vagy háza. A mi fülünknek ez talán furcsán és idegenként hathat. Hiszen a mi gyülekezetünkben sokaknak évszázadokra visszamenőleg itt laktak az ősei. Mások lehet, hogy később érkeztek, de nekik is van hol lakniuk, nem vándorlunk itt a vidéken településről településre.

De én mégis megkockáztatom azt mondani, hogy mi is vándorlunk az életünk folyamán. Még hogyha nem is a szó szoros értelmében. A keresztyénség, Krisztus követése is egy vándorút. Változásokkal, kihívásokkal teli.

Hiszen mennyi minden változott, s mennyi mindent megéltünk mi is az eddigi életünk folyamán. Mennyi minden változott, és mennyi mindent megélt ez a gyülekezet is a majd 500 éve alatt.

S mennyi minden változott és mennyi mindent megélt a keresztyénség nagy családja a 2000 éves története folyamán.

Jézus intése éppen ezért nemcsak annak a tanítványnak szól akkoriban. Hanem nekünk is. Hogy ne feledjük el, mindaz, amit fixnek gondolunk, ami földi, az változhat, az alakulhat. Hogy úton vagyunk.

S miért is fontos ezt magunkban tudatosítani? Mert azért erre készülni kell. Lelkiekben mindenképp.

Van itt egy másik nagyon erős példa, mikor a másik ember, arra hivatkozik, hogy hadd temesse el előbb az elhunyt édesapját. Megmondom őszintén, hogy én sokáig nem tudtam ezzel mit kezdeni. Mi az, hogy Jézus azt mondja a halottak temessék el a halottakat? Hát a család kötelessége eltemetni valakit. A család tartozik azzal az elhunytnak, hogy gondoskodnak a holttestről.

Csak később értettem meg, különböző kommentárokat olvasva, hogy itt megint csak nem egy szó szerint vett értelemmel van dolgunk, hanem átvitt értelemmel.

Mert persze el kell temetni a halottakat. De attól még élni kell. Tovább kell menni az úton. S ez bizony néha nehéz. Hiszen van mikor meghal valaki a családból és sokszor még hetek hónapok múlva is úgy érzi az ember, hogy persze csinálom a munkámat, elvégzem a feladataimat, amik rám vannak bízva, de mintha ott maradtam volna. Mintha nem jutnék egyről a kettőre.

Korábban beszéltünk már a gyász folyamatáról, amit leírtak a 20. században. S vannak olyan esetek amikor valaki annyira benne ragad a gyászban, hogy az már kórossá válik. Hogy segíteni kell az embernek, hogy kijöjjön belőle. S talán ilyen téren segíthet ez a mostani Igeszakasz is, hogy tudjunk tovább menni. Tudjunk elengedni, tudjunk megbékélni és járni azon az úton, amelyen járnunk kell. Éppen ezért tartom például fontosnak, hogy az elhunytakat a temetőbe, egy bizonyos helyre temessük. Mert ott nyugszanak a halottak. S mi élők persze időről időre kimegyünk és rendezzük a sírokat, de nekünk élni kell.

S itt van aztán egy harmadik ember, aki előbb búcsút akar venni a családjától. S itt megint csak nem a szószerinti értelmezésre hagyatkozunk egyedül, hiszen sokan vannak az Isten szolgálatában, akik bár elhagyták a családi kötelékeket, de attól még ápolják azokat, meglátogatják a rokonokat, barátokat.

S itt van egy az akkori korban akkori technikával végzett mezőgazdasági példa. Mégpedig az eke. Ugyanis régen az ekével úgy szántottak, hogy befogtak egy igás állatot, egy lovat, vagy ökröt és az húzta az ekét. Viszont a földműves ott állt az ekének a végén és irányította, hogy merre kell menni. Ha folyton hátranézett, akkor nem egyenesen futott az eke és rossz volt a szántás.

Itt az Isten országával kapcsolatban használja a képet a szakaszunk. Azaz talán mi is tevékenyen aktívan tehetünk azért, hogy ebbe az irányba menjenek a dolgok.

Hogy az Isten országa talán már itt közöttünk is néha-néha felvillanjon. Hogy észre vehessük néha magunk között egy-egy áldott pillanatban.

Adja meg az Örök Isten, hogy tudjunk úgy megélni a kötődéseinket, családi kötelékeinket, a gyászt, s minden földi tapasztalatot, hogy tudjunk előre nézni, látni magunk előtt azt az Országot az Isten országát, ami felé Jézus Krisztus is terelni akar. Ámen.

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd